

stotte, hvilket naturligvis også måtte indebære, at vi undlod at stille vort eget forslag. Men da det klart var blevet demonstreret, at socialdemokratiet og de radikale i denne sag *ikke ville betragte alle folketingets mandater som ligeværdige*, var der ikke længere grund til at overveje fællesforslag.

Vi beklager, at flere partier i sidste øjeblik og efter at være sat uden for enhver indflydelse besluttede sig til *også* at lade sig diktere. Vi beklager det, fordi det tilslører, hvilken utrolig procedure der her har været benyttet, og fordi det trods alt leverer en slags alibi for denne procedure.

IV. Flertallets kandidat.

Når vi trods den principielle vilje til at overveje støtte til andre kandidater ikke har kunnet støtte *flertallets kandidat*, har det flere årsager.

Vi bestrider på ingen måde flertalskandidatens *juridiske kvalifikationer*, men finder, at Ole Krarups kvalifikationer på det punkt er mindst lige så gode. (Da der fra flertallets side på et tidspunkt blev henvist til deres kandidats helt *enestående* juridiske kvalifikationer, foreslog vi, at man til udvalget søgte fremskaffet de fagkyndige vurderinger, som var blevet udarbejdet om de to kandidater i de tilfælde, hvor de havde søgt den samme stilling: Dette blev afvist af flertallet).

Vi er principielt meget betænkelige ved, at ombudsmanden hentes fra centraladministrationen, oven i købet fra justitsministeriet. (Se herom nærmere i bilag 1 og 2).

Vi finder ikke, at en næsten uafbrudt ansættelse i justitsministeriet siden embedseksamen for 21 år siden giver den bedste baggrund for at behandle borgernes klager over forvaltningsafgørelser, herunder klager over mangeårige kolleger og klager over afgørelser, han selv direkte eller indirekte har været med til at træffe.

Vi er ikke bekendt med, at flertalskandidaten har udvist (eller haft lejlighed til at udvise) de for en ombudsmand så vigtige egenskaber som vågent blik for enhver form for myndighedsmisbrug, styrke til at modstå pression og sans for at tage sager op af egen drift.

Hermed vil vi naturligvis ikke udelukke, at *flertalskandidaten* har sådanne skjulte egenskaber. Det håber vi da, og det skal ikke

mangle på støtte fra os til i givet fald at udnytte dem i arbejdet som ombudsmand.

At dagspressen allerede den 10. januar 1981, dvs. *før* retsudvalget havde holdt sit første møde om spørgsmålet, kunne oplyse som en kendsgerning, hvem der skulle være den nye ombudsmand, idet man kunne henvisse til, at »det er justitsministeriets holdning« (se bilag 1), er efter vor mening en meget stor belastning for flertalskandidaten. Det er ganske vist officielt dementeret, at justitsministeriet skulle have nogen holdning til det spørgsmål, og fra flertallets side har det ikke manglet på forargelse over, at Politiken kunne skrive noget sådant. Men forargelse er ikke i stand til at udviske den kendsgerning, at Politiken jo har fået ret: Den, som Politiken allerede den 10. januar kunne fastslå som den nye ombudsmand, *bliver* faktisk ny ombudsmand. Han kommer fra justitsministeriet, og han er ubestridt justitsministeriets bedste bud på posten. Politiken bragte oplysningen *før* den pågældende i øvrigt var nævnt i den offentlige debat, og *før* partierne var begyndt at drøfte spørgsmålet indbyrdes, – og Politiken fik ret. Det viser, forekommer det os, at forargelsen har forkert adresse.

V. Konklusion.

Vi vil gerne understrege, at de forskellige manøvrer omkring, såvel som kriterierne for, flertallets udpegelse af sin kandidat *mindst af alle kan lastes kandidaten*.

Ikke desto mindre er det en meget tung byrde at blive sendt af sted med. Når man hentes direkte fra centraladministrationen, oven i købet fra justitsministeriet, – når man på forhånd i pressen kan udpeges som ministeriets mand og sikker vinder, – når man overhovedet ikke figurerer blandt de navne, som sonderes mellem partierne, men først dukker op på et møde, som holdes *uden for* retsudvalget, og hvor de tre partier, som ligger længst fra regeringsindflydelse og derfor har størst interesse i kontrol med forvaltningen, holdes ude, – når man fremføres ultimativt af to borgerlige partier, – og når flertalskandidaturen beror på, at ikke alle folketingets mandater anses for ligeværdige, så møder man til opgaven som ombudsmand med meget, meget store handicap i forhold til den befolkning, man skal fungere for.